

RYCINA 11-21

Na modelu zablokowano równolegle pewne obszary (A, powierzchnie wargowe wszystkich zębów oraz dodziąsłowo od ramienia retencyjnego powierzchnię policzkową zęba 17, a niektóre odciążono (B, krawędzie dziąsła wokół powierzchni podniebiennych zębów oraz w okolicy lokalizacji tylnego łącznika małego). Uzyskane przestrzenie pozwalają na takie osadzenie szkieletu protezy, aby nie był on traumatyzujący dla tkanek, kiedy tylko akryl płyty ma stanowić oparcie protezy na podłożu.

rza – będzie znikoma. Jeśli z kolei technik przesadnie będzie starał się doprowadzić ścianę podcienia do idealnej równoległości z torem prowadzenia protezy, to może uszkodzić model. W rezultacie pomimo iż w trakcie osadzania szkieletu na modelu głównym nie napotyka się żadnych przeszkód anatomicznych, mogą one pojawić się podczas zakładania protezy w jamie ustnej. Wówczas konieczne będzie odciążenie szkieletu protezy przeprowadzane w gabinecie stomatologicznym, co jest nie tylko zabiegiem czasochłonnym i kłopotliwym, lecz także może powodować utratę płaszczyzn prowadzących.

ODCIĄŻENIA MODELU GŁÓWNEGO

Podczas blokowania podcieni tkankowych należy zachować ich równoległość, podobnie jak w przypadku blokowania podcieni zębowych. Różnica między blokowaniem a odciążeniem powinna być dla każdego lekarza dostatecznie jasna (ryc. 11-21 i 11-22). Na przykład podcienie tkankowe, które będą przeszkadzać w prawidłowym osadzeniu łuku językowego protezy, powinny być odpowiednio zablokowane woskiem i przycięte w celu zachowania ich równoległości względem toru prowadzenia protezy. W tym przypadku nie ma konieczności ich odciążania w celu uniknięcia podrażnienia tkankowego. Czasami jednak, oprócz zablokowania powierzchni, wymaga się zastosowania dodatkowego odciążenia o różnej grubości, co jest uzależnione bezpośrednio od lokalizacji łącznika, przechylenia wyrostka zębodołowego oraz przewidywanego efektu ruchomości protezy. Należy założyć, iż utrzymanie oraz retencja pośrednia są zapewniane dzięki odpowiedniemu projektowi protezy, co powoduje zapobieganie przemieszczaniu łuku językowego w kierunku dolnym. Ruchomość protezy w kierunku dowyrostkowym z powodu ruchu obrotowego wokół dystalnych zębów

oporowych powoduje znaczne odsuwanie się od wyrostka zębodołowego, zwłaszcza gdy blaszka językowa wyrostka jest przechylona w kierunku dolnym i tylnym (ryc. 11-23). W takich sytuacjach odpowiednie odciążenie tkanek miękkich przylegających do łuku językowego może być uzyskane przez bardzo precyzyjne wypolerowanie szkieletu protezy od strony we-

RYCINA 11-22

Odciążenie i zablokowanie przestrzeni na modelu głównym przed jego powieleniem. Wszystkie podcienie włączone w projekt protezy zostały zablokowane w taki sposób, aby otrzymać powierzchnie równoległe do toru prowadzenia protezy z wyjątkiem obszarów, w których będą umieszczone końcowe ramiona retencyjne klamer. Bezzębny wyrostek zębodołowy został odciążony w celu uzyskania miejsca dla materiału tworzącego płytę protezy.